

AVUI:

A LA TARDA

ENRIC AGUADÉ

Tenia molta calor al racó d'aquell bar, a la tercera taula enfront de la porta, quasi sense llum i amb molta gent. Tots érem clients habituals, cada dia les mateixes cares, i l'amo, darrera el taulell ple de gots bruts, ens mirava a tots amb cara riallera, com cada dia, pentinant-se l'enorme bigoti amb els dits llardosos que de tant en tant s'eixugava al davantal.

Jo m'estava sol a la taula i sentia com un buit al cap i a la boca de l'estómac. Vaig mirar al voltant buscant de trobar qualsevol cosa que em lligués a aquell lloc: una veu amiga, o potser el soroll d'unes copes brindant.

Vaig demanar la quarta cervesa.

Tenia por de mirar-me en l'enorme mirall que hi havia a la paret perquè sospitava que em trobaria sense cap expressió a la cara. Em sentia inútil per a pensar, només podia mirar i creure que les coses eren com eren perquè havien d'ésser així, i les havia d'acceptar així. I després podria tornar a casa, amb la dona, que ja m'hauria preparat el sopar; la dona que ja no m'atrau, que no té els pits durs com quan la vaig conèixer, que la fastigueja de fer l'amor, però el fa, perquè l'ha de fer si jo li ho demano, i cada vegada li ho demano més poc perquè

sempre és igual, i demà al matí em donarà l'entrepà embolicat amb el "Dicen", i me n'aniré al treball i ella es quedarà a casa fins a dos quarts de nou, que portarà els nens al col·legi, tret del petit, del qual té cura la veïna, i anirà a treballar, com sempre ha fet, com si res no hagués de canviar perquè tot està bé.

I jo, al racó d'aquell bar, pensava que havia d'ésser diferent ja que, si no, m'enfonsava, i vaig demanar la cinquena cervesa, que em portaren calenta; vaig maleir l'amo mentre me la bevia, mentre em passaven les ganes de tornar a casa, de veure la dona, grossa i bruta, i ja m'era igual tornar o no tornar a la feina; però interiorment triava de no tornar-hi, perquè descobria que no hi podia mirar ningú de cara a cara, que m'havia d'empassar les paraules que pugnaven per sortir, i que se'm quedaven a dintre fins que les oblidava, i llavors tornaria a fer el de sempre, ésser un de més al treball, fins a l'hora de sortir-ne, que tornaria en aquest bar, a seure a la tercera taula enfront de la porta, mirant les botelles buides de cervesa, i sense saber com desviar la vista per no ensopegar amb la meua imatge reflectida al mirall. I seguir sempre així.